

DE TWEE WERELDOORLOGEN

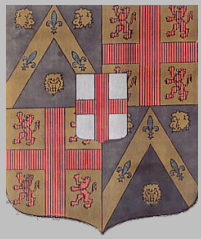
Op 13 oktober 1914 werd het gesticht in gereedheid gebracht om gekwetste Belgische soldaten te kunnen verzorgen maar deze geraakten niet tot hun bestemming. In de namiddag arriveerden de Duitsers die de zusters en de bewoners de schrik op het lijf joegen en alles doorzochten op zoek naar verborgen Engelse soldaten.

Tijdens de oorlog bleef het rustig maar tijdens het bevrijdingsoffensief in oktober 1918 kreeg het gesticht de volle lading. Een Frans soldaat werd dodelijk gewond en overleed 's anderendaags. Hij werd met twee andere gesneuvelden in de tuin van het klooster begraven.

Onder begeleiding van enkele soldaten vertrokken de zusters met de zieken richting Poeke en Ruiselede. Vanaf 2 november 1918 kon men terug keren naar Nevele dat grotendeels in puin lag. Zieken en ouderlingen werden noodgedwongen tijdelijk bij familie of kennissen ondergebracht.

In de meidagen 1940. werden de gebouwen enigszins gespaard in tegenstelling tot het kloostergebouw in het centrum van Nevele.

TER LEENEN

Vanaf 1960 werden de eerste plannen gemaakt voor de bouw van een nieuw rustoord. Vijf jaar later gaf het provinciebestuur zijn zegen en op 2 juni 1966 begon de aanbesteding. De firma PVBA De Backer uit Deinze kreeg de werken toegewezen. De werken werden op 2 november van hetzelfde jaar aangevat. Op 8 april 1967 had de officiële eerste steenlegging plaats door minister van sociale voorzorg Placide De Paepe. In 1969 konden de nieuwe gebouwen van het rust- en

100 jaar bejaardenzorg

EERSTESTEENLEGGING VAN NIEUW RUSTOORD TE NEVELE

Enkele eregasten: Gouverneur De Kinder; de h. Muls, agevaardigde van minister Hulpiau; Arrondissementskommissaris Ponnet samen met burgemeester volksvertegenwoordiger Wannyn en de voorzitter der K.O.O. G. Lootens.

De oude naam "Louise-Marie" verdween. Er werd gekozen voor een nieuwe naam "Ter Leenen" verwijzend naar de naam van de oude aardeweg tussen de Vierboomstraat en de Borrewal (nu Ijsbeerlaan).

Aandenken aan de inhuldiging van de nieuwe vleugel van het Rustoord "Ter Leenen" op 26 Maart 1994 door

Mevr. W. DEMEESTER - DE MEYER

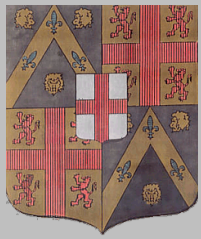
Vlaamse Minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin

in aanwezigheid van:

Burgemeester	VAN SPEYBROECK A.
Voorzitter	DEVOGELAERE E.
	MORTIER B.
Raadsliden	LAMBRECHT C.
	SCHAECK G.
	MARTENS O.
	DE ROUSIES-PORLUUT B.
	VAN LAACKHE M.
	MOERMAN W.
	MARTELIN
	BULTINCK M.
Secretaris	MERTENS J.
	VERMEIRE A.
Ontvanger	STEVAERT R.
Ontwerper	Gemeentedirect van België
	Architect DE TROCH W.

Na enkele jaren bleek het rusthuis te klein en in oktober 1990 werd begonnen met de uitbreidingswerken. In maart 1994 kon de nieuwbouw plechtig worden ingehuldigd in aanwezigheid van minister Wivina De Meester.

GEEN PLAATS MEER VOOR DEFTINGE TER LEENEN WORDT WOONZORGCENTRUM

In de zomer van 1996, na 128 jaar ten dienste hebben gestaan van de Nevelse gemeenschap was er geen plaats meer voor de zusters in de nieuwe structuur van het rustoord en verlieten de vier laatste kloosterzusters het Nevelse rustoord.

Vanaf maart 2009 mag het rust- en verzorgingstehuis Ter Leenen zich woonzorgcentrum noemen maar de oude vleugel van het OCMW-rustoord beantwoordde niet meer aan de noden van de 21ste eeuw en men besloot een nieuw eigentijds woonzorgcentrum te bouwen.

Zusters verlaten rustoord van Nevele

NEVELE — Na meer dan 128 jaar trouwe dienst in het rustoord van Nevele zullen deze zomer de deuren achter de zusters van de Heilige Vincentius van Deftinge definitief dichtgaan. De brief waarin het vertrek officieel wordt meegedeeld, is woensdag bij het bestuur van het OCMW beland. Over de vraag wie nu eigenlijk het initiatief nam, luiden het OCMW-bestuur en de zusters zelf een enigszins andere klok.

In het rustoord woen momenteel nog vier zusters. Zuster Albertine is 89 jaar oud en heeft een dienstjaar van meer dan 40 jaar in het rustoord. Zuster-overste is er sinds 1966 en is sedert twee jaar met pensioen. In de

Het is met spijt in het hart dat wij Nevele zullen verlaten.

Algemeen overste

periode voor de benoeming van de huidige directeur Dirk De Meester leidde zij het rustoord. Voor zuster Anais, 60 jaar, wordt een fulltime job te zwaar en zij wil dus met pensioen.

Dan is er nog zuster Francine, 51 jaar, die nog in dienst is. Het OCMW-bestuur verwoordde bij monde van haar voorzitter, Emiel De Vogelaere, de reden van het vertrek van de zusters als volgt. „Binnenkort zijn er in het rustoord drie zusters met pensioen en één die nog actief is. Als er al drie met pensioen zijn, is het misschien beter dat ze meteen alle vier met pensioen gaan. De ene zuster die hier nog actief is wil, kan of mag hier niet alleen blijven. Als er drie moeten gaan, verlangen ze alle vier te gaan. In die zin is het dus hun eigen keuze om te vertrekken. We hebben ze aangeboden om voor hun elders in Nevele een

huis te zoeken, maar daar zijn ze niet op ingegaan.“ De zusters zelf bekijken de zaak vanuit een andere invalshoek. „De beslissing kwam duidelijk van het OCMW-bestuur uit, en het viel ons heel zwaar om ze te vernemen“, aldus de algemene overste van de orde in Deftinge. „In elk geval willen we duidelijk maken dat het absoluut niet onze wens is, en dat de zusters met veel spijt in het hart Nevele zullen verlaten. De reden waarom wij daar weg moeten, is omdat onze kamers dan kunnen opbrengen. Nochtans zijn alle vier de zusters, pensioen of geen pensioen, nog actief. Zelfs onze 89-jarige zuster Albertine helpt nog

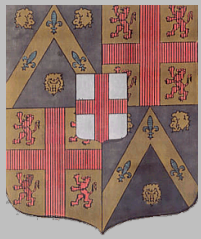
in de keuken. Wij zijn dag en nacht, zondag, weekdag, feestdag in het rustoord beschikbaar. De zusters, ook de oudere, doen zoveel kleine werkjes die geen naam hebben. Iemand zal die nu toch moeten doen. Daar gaan ze nu toch ook iemand voor moeten betalen.“ Volgens de overste is er een oude overeenkomst met het OCMW dat zusters met meer dan twintig jaar dienst in het rustoord er ook hun oude dag mogen doorbrengen. „We hebben overigens nog twee rustoorden, ook van het OCMW, namelijk in Gullegem en in Grobbendonk, waar de zusters die met pensioen zijn, mogen blijven. Ze blijven er doorwerken, zij het zonder wedde, met als

enige verlies hun kamer. Het bestuur heeft eerder gezegd dat de actieve zuster mag blijven, maar dat de andere moeten vertrekken. Maar hoe kan één zuster hier nu alleen wonen? Wij zijn een gemeenschap. En waarom zouden we in een huis in Nevele gaan wonen. Ik denk dat het de bedoeling is dat we dan niet meer in het rustoord zouden komen. Waar de zusters na 1 augustus naartoe gaan is nog niet bepaald.“ „Neen,“ zo besluit de overste, „we vrezen dat voor ons het hoofdstuk in Nevele na 128 jaar is afgelopen. Want dat er nog ook zusters terug zullen komen, dat zit er niet meer in.“ —P.D.D.

Op 7 oktober 2012 werd de huidige nieuwbouw ingehuldigd. Tijdens een “walking receptie” werd het gebouw verkend en kon men een kijkje nemen in de Horizon, de Wilgenlaan en het Binnenhof zoals de vleugels van het gebouw worden genoemd m.a.w., de straten waar de bewoners nu gehuisvest zijn.

Ter Leenen uit Nevele heeft een capaciteit van 72 bedden. Naast een woonzorgcentrum is er ook een centrum voor kortverblijf met 4 bedden. Een team van 75 medewerkers staat dagelijks in voor een kwalitatieve dienstverlening naar hun bewoners toe.

Cyriel Buysse in 1918 over het Nevelse armhuis in “De roman van de schaatsenrijder”

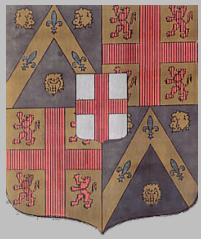
Op korten afstand van het dorp lag het Armenhuis, omgeven door een prachtige ‘wal.’ Daar was het heerlijk te rijden, maar het ijs moest eerst goed sterk zijn, want de wal was diep en had menige gevaarlijke plaats. Elken dag, vóór of na ons sjouwen bij den Lusthof, gingen wij er eens naar kijken en het ijs probeeren, tot het eindelijk als een jubel- en triomfkreet weerklonk:

- De wal van 't Oarmhuis ligt stirk!

Van dat oogenblik af, was het peuterveldje achter den Lusthof definitief verlaten. Wij kwamen met onze schaatsen bij den vijver van het Armenhuis en 't was een heele durf om er den eersten voet op te zetten. Ik herinner mij meer dan eens daarheen gegaan te zijn en ook teruggekomen, zonder mijn schaatsen te durven aantrekken. En ik herinner mij ook hoe Guus Boevers, de waaghazige zoon der groote boerderij, welke daar aan den oever lag, ons eens minachtend om onzen angst bespote en zelf, in dolle vermetelheid, de eerste schreden op den dichtgevroren vijver deed. Hij was groot, zwaar, lomp en dik en ik zie hem nog met geweld op zijn breede klompen over 't ijs loopen, dat zienderoogen onder zijn gewicht inzakte en akelig kraakte, alsof het ieder oogenblik zou barsten. Maar het barstte niet en de waaghals kwam behouden terug aan den oever en lachte ons uit en vroeg ons of we soms een varkensblaas om onzen hals wilden binden, zoodat we niet zouden verdrinken als we doorzakten. Toen schaamden wij ons diep en bonden onze schaatsen aan.

Dat rijden op den vijver van het Armenhuis was een emotievol en rijk-afwisselend genot. Het had iets griezeligs en tevens iets gezelligs, dat andere ijsbanen niet hadden. 't Was eerst een lange, rechte, tamelijk breede sloot, dan een bruuske, korte, smalle bocht tusschen rechts en links overhangende struiken, dan de eigenlijke vijverkom, breed en mooi, met een begroeid eilandje en een eendenhuisje in het midden, dan weer een bocht, en een vernauwing en eindelijk een tweede rechte lijn met een gewelfde steenen brug er over, die zich, na een laatste, breede bocht, bij de eerste rechte lijn aansloot. Zoo vormde het gansche erf van 't Armenhuis een tamelijk groot eiland, waarop allerlei gebouwen stonden: de lange, geelgekalkte, tweeverdiepingen-hooge vertrekken der oudemannetjes en oude-vrouwetjes, het hospitaal, de keukens, de kerk, de boerderij. Er was daar altijd leven en beweging.

Cyriel Buysse in 1918 over het Nevelse armhuis in “De roman van de schaatsenrijder”

Digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren – http://www.dbnl.org/tekst/buys009roma01_01/downloads.php

Hier zag men de oudjes met moeite kuieren, gebogen steunend op hun stokjes, of roerloos zittende in een lange rij op een bank in de zon langs een muur, de stokjes, waarop hunne handen, leunden, dan gekneld tusschen hun knieën; daar waren 't de weeskinderen, die kakelend onder elkander op een pleintje speelden of hun les op zegden; nog verder was het de bedrijvigheid der boerderij, het op-en-afrijden van karren en wagens, 't gekadanseerd geluid van dorschvlegels in de schuur, 't eentonig zoemen van een wannemolen. De nonnetjes die het gesticht beheerden liepen geruischloos heen en weer: stille, zwarte verschijningen met witte borstdoeken en witte kapjes, frissche gezichten en zacht-glimlachende oogen, op eens gansch onverwacht ergens opduikend om een hoekje, opeens gansch onverwacht ergens verdwijnend in een deurtje, als vlijtige, nijvere bijtjes, die wel overal tegelijk zouden moeten zijn en zich maar nooit een oogenblikje ontspanning of rust mogen gunnen. Dat alles reden wij voortdurend langs en wij zagen dat alles. En de gansche vijver had voor ons een soort van eigen en van eigenaardig leven, dat medeleefde in afwisseling en stemming, met wat langs zijn oevers al gebeurde of met wat er was te zien. Het eerste rechte eind, waar dikwijls langs den muur de oudjes zaten, was als iets strams en stijfs en wel vervelend in zijn onbewogen eentonigheid. 't Had iets inspannends om daar langs te rijden, alsof de gang verloomde en geremd werd over het weerbarstigschrapend ijs. Maar bij het witte kerkje met zijn puntig klokketorentje werd het dadelijk veel lichter. Het was of daar iets zachts stond te glimlachen en te troosten; en haast altijd was daar ergens om en bij de silhouet van 't een of 't ander nonnetje, komend uit het kerkje, gaande naar het kerkje, even naar ons opkijkend met ingetogen blik en dadelijk weer de oogen van ons afwendend, zonder dat men eigenlijk beseffen kon of het raadselachtig, stille wezen ons vermaak wel goed dan afkeurde. Even voorbij het kerkje waren de keukengebouwen en daarnaast het hospitaal. En wat wij ook al deden, een onoverwinnelijk gevoel van displezier maakte zich daar van ons meester. Het ijs lag er steeds onbetrouwbaar en had er een vuilgele kleur; en juist in de bocht, de benauwde, smalle bocht waar takken van heesters overheen hingen en waar het hospitaal stond, loosde een vieze goot haast aanhoudend een grijs straaltje lauwwachtig water, dat daar het ijs totaal bedierf en ons noodzaakte langs den smallen overkant bijna tot in het oevergras te rijden. Wij griezelden van dat plekje. Het vergalde ons telkens, bij elken omrit, voor een poosje 't genot van den tocht; en wij waren er allen vast van overtuigd, dat dat akelig, grijs-lauw water zooiets was als het weeë aftreksel van al de ziekten en de kwalen, waaraan die afgeleefde oude mannetjes en vrouwtjes al sinds jaren laboreerden. Gek idee en dat zich toch zoo onuitroeibaar-sterk in ons frisch en gezond kwajongens-gemoed vastankerde! Nu nog, na al die jaren, zie ik duidelijk dat akelig-vies waterstraaltje loopen en word ik er nog wee van als ik er aan denk